maailma kultuuriprobleeme. Hoopis kitsana tundub selle järele silmaring Hendrik Adamsoni luuletistekogus „Kolletuspäev“. Luuletaja maise isiku hääbumine haiguse käes, peaaegu ainult aknaväljavaatega piiratav kodunurga elu — sellest lähtub Adamsoni inspiratsioon. Kuid seda väikest maailma tunneb luuletaja hästi ning oskab seda enamasti ka omapäraselt sulgeda sõnadesse.

Uusloomingu avaldamise kõrval on 1934. a. paari valimiku kaudu jälle kättesaadavaks tehtud ka paremat luulet lähemast ja kaugemast minevikust: H. Visnapuu isamaalüürikat, aja- ning kodulaule kogus „Üle kodumäe“ ja L. Koidula klassikat kogus „Valitud laulud“.

Draama alal on 1934. a. peaaegu ainsaks komöödiaharrastajaks jäänud Hugo Raudsepp. Tema „Roosad prillid“, kus käsitletakse vanapoisi koomilist truudust oma nooruse armastatule, on Raudsepa varasemate komöödiatega võrreldes kergemat laadi, see komöödia ei sädele ka sel määral vaimukusest kui Raudsepa teised teosed, pakub aga siiski nii mõnegi uudse, eluliselt ja reljeefselt kujundatud tüübi ja situatsiooni. Ka nõrgemana esinedes on Raudsepp tänapäeval meie näitekirjanikest ainus, keda tuleb tõsisemalt arvestada. Peale „Roosade prillide“ ligi 30 teist 1934. a. ilmunud teost draama alal osutavad nende autorite head tahet kõrgemale tõusta labasest jandist, kuid katseil midagi tõsisemat või omapärasemat pakkuda üldiselt pole olnud eriliselt rõõmustavaid tulemusi. Katsetuslikust tasemest ulatuvad teataval määral kõrgemale ainult Jaan Kärneri „vabslikuks“ iseloomustatud draama „Usutaganeja“, Arthur Adsoni rahvatükk „Elav kapital“, August Mälgi näi-

Eesti kroonika 1934, lk. 76